

Reisverslag 2008 10 Mauritanië.

Eerst even een lijstje van plaatsen waar we in vogelvlucht de projecten bezoeken, de problemen in ons hoofd noteren, en over de succesjes blij in onze handen knijpen.

We starten in Senegal: Dakar, Mboer, Sokone, Toubacouta, Fass Boye, Tjiente, PulliFulbe, Ndiop Richard Toll, Rosso, Dioum, Galoya.

Dan naar Mauritanië: Dabbé, Haimadatt, M'Bagne, Niabina, Khaedi, Woloum, Bothe, Caralol, Nouakchott.

Totaal 5879 kilometer, 9 dagen, 45 graden (en hoger), 5 lekke banden, (verdroogd door de hitte), 3 kapotte spiegels (rubber verdroogd door de hitte waardoor de spiegels eruit vielen),

2 pittig gekneusde enkels met 1 gehavend gezicht (gevallen in het sorghumveld), 2 keer uren wachten op diesel, 38 stops voor douane, gendarmerie en politie. 7 keer geen eten (goed voor de lijn), 3 keer geen water (slecht voor de gezondheid), 2 keer hulp bij ongelukken onderweg, 6 vechtpartijen en 3 ruzies, en 7 conflicten die ook weer opgelost zijn.

We maken 48 afspraken, waarvan het spannend is wat er van terecht gaat komen.

TOTAAL: een boeiende, vermoeiende, hete tocht.

Toyota is onze vriend, al wordt hij vroeg oud, het zijn voor hem ook tropenjaren. De motor maakt overuren. En de onderdelen raken een voor een versleten. Hij is 7 jaar nu en heeft 246.349 km. gelopen.

Naast alle projecten doen we ook andere dingen. Zo is er een rechtzaak en rechtspraak van een jongen die met een mes tien steken heeft toegebracht aan een andere jongen. Hier geen wereldnieuws, komt niet in de krant, op T.V. of radio.

Maar wel direct rechtspraak, hulp van de familie van de dader aan de familie van het slachtoffer. Interne oplossingen. En dan verder leven.

En dan mijn val in het sorghumveld. Ik volg Demba zoals gewoonlijk op de voet en baan mij een weg door de manshoge sorghum(een soort maïs). Maar ik let niet goed op en stap blijkbaar centimeters naast de voetsporen van Demba en duikel in een diepe kuil die overdekt is met gras. Ik schreeuw even van de pijn en denk donker: gebroken. Ik ben er alleen met mannen en die horen mij in dit land niet aan te raken. Wat te besluiten, blijven liggen tot.....en dan zand erover... of principes even overboord? Demba laat water halen uit de auto. Met mijn sjaal en de hoofdband van Amadou Tidiani, verbindt hij mijn beide voeten en begiet ze met kostbaar drinkwater. Daarna helpt Demba mij op de been, maar alleen redt hij dat niet. Hady Ly is ons alvast vooruitgegaan, zodat hij zijn principes niet hoeft te breken. Amadou die ook Marabout is, zet zijn principes overboord en tussen deze twee sterke mannen in kom ik piepend en kreunend vooruit.

Eenmaal thuis niet slapen, niet lopen maar zitten in de hitte die opgelopen is tot boven de 50 graden.

Twee dagen later voor een foto naar een hospitaaltje, 70 km. Niet mijn idee, ik heb er niet zoveel vertrouwen in. Maar de wijze mannen beslissen. De hitte. De hobbelige weg, bij iedere controlepost auto uit, auto in. Een donker stinkend hok zonder ventilatie met museumgevoelige apparatuur. Voeten plat op de plaat zetten. 'Meneer, het zijn mijn enkels,' waag ik te zeggen. 'Die platen hebben we niet vrouw.' De dokter loopt met de foto's naar buiten, houdt ze twee seconden tegen de zon. Ik zie wat vage witte vlakken, en hij zegt met kennis in zijn stem, 'niet gebroken.'

Ik wil graag een stevig verband om mijn enkels, maar meer dan een rolletje gaas zit er niet in. We aanvaarden de terugweg. Een fles koud water is de beloning voor mijn dappere gedrag.

We bezoeken onderweg het jongetje dat wij vorig jaar uitgedroogd en stervende naar het ziekenhuisje brachten en waarvan de dokter hem opzij schoof met de woorden: 'Dit wordt niets meer, hier spendeer ik geen kostbare medicijnen meer aan. Het is tijd om te eten. Ik ga.'

Wij kunnen het hem niet kwalijk nemen, er zijn gewoon te weinig medicijnen beschikbaar en dan moet je er zorgvuldig mee omgaan, de kansen voor overleving inschatten.

Maar ik weigerde zonder een poging te helpen te vertrekken. Demba ging de nodige medicijnen halen en ik probeerde in het piepkleine dunne handje een naald voor het noodzakelijke infuus in te brengen.

En zie daar dit kleine mannetje. Enig kind van een moeder, lid van een slavenfamilie, haar enige bezit, dit kleine dappere mannetje. Zijn bestaan is haar toekomst.

Silent Work

Wiljo Woodi Oosterom. Spuistraat 23. 1135 AV Edam. The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org